

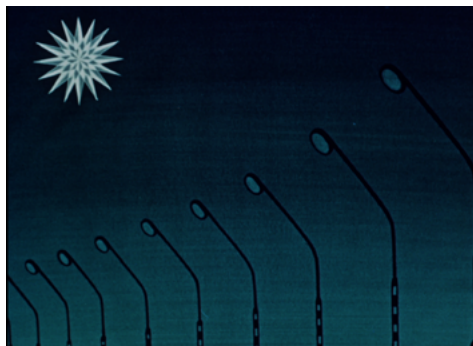
Na ukázkách z filmů Špatně namalovaná slepice (režie: Jiří Brdečka, výtvarníci: Jaroslav Malák, Zdeněk Seydl, 1963) a Graffitiger (Libor Pixa, 2010) aniont.com/film/147-graffitiger si ukážememe některé způsoby, kterými se docílí pocitu hloubky prostoru.

Lineární perspektiva

V perspektivním zobrazení se rovnoběžné linie směrem dozadu sbíhají:

A vzdálenější předměty jsou menší, než stejně velké bližší předměty:

Ruku vidíme v záměrně zvláštní perspektivní zkratce.

A zvláštní perspektivní zkratku vidíme též v tomto záběru s paní učitelkou.

Je výrazná perspektivní zkratka použita ještě u nějaké postavy? Pokud ne, proč?

Postava učitelky a vzorného žáka jsou propojeny (a od jiných odlišeny) jak barevností, tak právě perspektivními zkratkami.

Zdá se, že zde něco nehraje! Je prostředí (busta se soklem a klec) perspektivou deformováno stejně, jako dvě postavy v tomto záběru? Proč?

Zatímco u prostředí je perspektiva potlačena, u žáka s učitelkou je zvýrazněna. Tím jsou obě postavy jednak dány do souvislosti a jednak karikovány.

Záběry s velkou hloubkou poskytují divákovu oku větší svobodu než plošší záběry. Divákovu oko se může potulovat po plátně.

Filmové políčko

Hloubka prostoru

ANIMETOD

Volbou krátkého ohniska objektivu kamery bylo dosaženo výrazné perspektivy budov zabraných z podhledu. Díky tomu vznikla dynamická kompozice záběru.

Zde naopak dlouhé ohnisko zajišťuje, že se vertikální linie nesbíhají a nedeformují, aby se vyzdvihl výtvarný účinek rytmu střídání výklenků a ploch cihlové zdi. Perspektivu je však zachována ve zmenšování výklenků směrem dozadu.

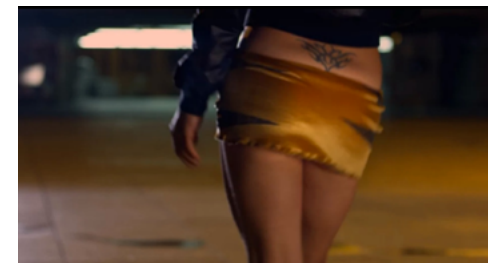

Barevná perspektiva

Domy v popředí mají převážně teplé barvy. Čím více je město v dálce, tím je světlejší, bledší (méně syté), a ve studenějších odstínech.

V popředí převažuje zlaté světlo, vzadu má světlo studený nádech.

Stínování

Zatímco postavy ve filmu Špatně namalovaná slepice stínování postrádají a jejich prostorovost je záměrně potlačena (aby více vynikla komika perspektivních deformací v určitých záběrech), v prostředí se stínování uplatňuje. Ne vždy, jen v některých záběrech, například na domě nebo nábytku.

Plány

V záběru na pracovnu doktora Vogelbirda krásně vidíme jak prostor tvoří jednotlivé prostorové plány. Každý z nich má dokonce jinou výtvarnou stylizaci a přesto jako celek působí harmonicky:

V 1. plánu vidíme bažanta královského a hlavu výra – vypadají jako vystřižení z atlasu ptáků. Představují vycpané ptáky v popředí. Tento plán je statický.

Ve 2. plánu se odehrává akce. Magnetofon i Vogelbird jsou nakresleni plynulými linkami a plochy jsou vybarveny čistými barvami bez stínování.

V tomto políčku bylo využito hned několik způsobů, jak vytvořit dojem hloubky. Vidíme perspektivní sbíhání linií. Barevné odlišení plánů je dovedeno do extrému.

3. plán je statický. Nábytek a radiátor jsou nakresleny světle na tmavém pozadí, stínováním jsou naznačeny objemy. Další „vycpaniny“ interiéru doplňují.

Zadní, 4. plán představuje noční exteriér se slepicí. Jeho barvy i výtvarná stylizace evokují svět tajemna a fantasmie a kontrastují s útulnem a racionalitou interiéru vědcovy pracovny.

